

VOJNA: MOLITEV.

Molitev milijonskih prsi;
višja kot najvišja gora,
globlja kot najgloblje morje,
širja kot je zvezdni krog,
bolj silna kot pogin sveta,
za čas in prostor nepojmljiva,
rastoča kot vihar pustinje:
Usmiljeni Bog!
Usmiljeni Bog!

V BOLNIŠNICI.

Ptička je na okno priletela
in prinesla cvet —
pogledal sem skozi šipe in se čudil,
da ves bel je svet . . .

In pod oknom dekline joče,
bere pismo to:
»Draga, jaz te ljubim vroče —
pa mi — ni hudo . . .«

Dekline joče, jaz umiram . . .
Ptiček s cvetom je zapel.
Solnce sije, travnik cvete —
in še jaz sem ga vesel — — —

MAKOV CVET.

V poletju čez polje, zeleno, rumeno.
V solncu se sveti svet.
Žena je utrgala makov cvet:
Varljivo dekle
je iz cveta pogledalo v mé
iz Nekdaj! . . .

Jaz: »Vrzi na tla! Ne igraj!«

Rdeči lističi so se sesuli na tla . . .
Po poti sva šla, zamišljena, kakor po krvi bi šla — —

France Bevk

PESEM.

Veja govori zimo, gora jo govori
in solnce. —
Pride podvečer, iz ravnine planejo zadnji žarki.
Z okni govorijo, pozdravljajo jih parki
in gore so bogate
lepote zlate:
oči se zazrejo — srce vzdrhti, drhti — —

— Ti! —

Klic po pomladi je padel v mráz —
iz teme je vzcvetel tvoj obraz — — —

Joža Lovrenčič.